

Introit: **Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho, otevřu svá ústa ku přísloví, předložím hádanky dávnověké. Co jsme slýchali a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal.**

Píseň 288

Modlitba

Čtení: Římanům 10, 4-17

(Žalm 78, 1-4)

Píseň 352

Text kázání: Lukáš 6, 43-45

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnes jsme slyšeli závazek rodičů křtěných dětí, že své ratolesti budou ve výchově vést ke křesťanským hodnotám a k víře. Aby ale z těchto proutků vyrostly **dobré stromy**, je potřeba je pravidelně zalévat láskou, ale i citlivě a kultivovaně prořezávat, aby jednou mohly nést **dobré ovoce**.

Všichni rodiče víme, že to není zcela jednoduchá věc. Děti totiž v mnohém jsou kopií svých rodičů. Mnohdy jednají tak, jak vidí jednat své rodiče. Rodiče jsou tedy ti, kdo jsou svým dětem prvními a nejdůležitějšími vzory. A děti, zvláště pak v pubertálním věku velmi dobře rozpoznávají, **nakolik jsou slova nás rodičů v souladu s činy**. Jestliže jako rodiče klademe na děti při výchově různé morální nároky, pak bychom my sami je měli ctít nejen slovem, ale i skutkem. Jinými slovy aby naše výchova byla pokud možno co nejúčinnější, pak na nás samotných by děti měly vidět, že jsme pravdiví a přímí. Nemůžeme přece po nich chtít něco, co sami nedokážeme dodržovat. Nebo ano?

To bychom se chovali jako židovští zákoníci. Na lidi kladli vysoké až nesmyslné morální hodnoty, ale sami nedokázali podle nich žít. Nebyli dobrými vzory těm, které měli vést k Bohu. A pokud my sami chceme vést své děti ale i další k Bohu, pak bychom sami měli s Bohem žít. Jak? Rozhodně ne tak, že by naše víra byla jen jakýmsi souborem pravidel, povinností a naučených příkazů. Můžeme znát Bibli třeba celou nazpaměť, ale pokud nemáme v srdci Pána Ježíše, **pak je naše víra marná, ještě jsme ve svých hříších** a to je spíše smrt, nežli ten pravý život z Boha.

V tom listě Římanům jsme četli, že **Kristus je konec zákona**. Konec pravidel, která přináší smrt. To neznamená přestat učit děti Desatero. Zákon sám o sobě je dobrý, protože **kdo podle něj jedná, jak je psáno, ten bude žít**. Řídit se Desaterem přece znamená nekrást, nelhat, nezabíjet, necizoložit, nezávidět atd. Je potřeba dětem říci, že když porušujeme Zákon, že si tím komplikujeme život. To, co ale Pán Ježíš vlastně ze Zákona odstranil, je ta tíha a strach, že nebudu zachráněn, protože všichni nejsme schopni Zákon stoprocentně dodržet. **Všichni zhřešili**, jak praví Písmo. Je potřeba děti ale také vést k tomu, že když tato pravidla porušujeme, že je to vážné. Neboť ze Zákona to znamená, že propadneme věčné smrti. A proto je potřeba děti ale i ty, kterým zvěstujeme evangelium, jasně říci, že všichni potřebujeme Ježíše. **Protože Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří**. Jen díky Kristově oběti můžeme vírou přijmout odpuštění a věčný život. Potřebujeme taky Ježíše osobně poznávat a přijmout Ho za svého Pána a Spasitele. A je potřeba děti také vyučovat a zdůrazňovat, že bez Krista ve svém srdci, ve svém životě, je člověk ztracen pro věčnost. Kdo ale přijme Pána Ježíše do svého života, pro něho pak není složité jednat podle Zákona, protože s Kristem má v srdci i Boží zákony.

Apoštol Pavel říká, že **není třeba se zabývat myšlenkou, kdo vystoupí na nebe, aby Krista přivedl dolů**. Jinými slovy, ten, kdo přišel z nebe, byl On sám. On jediný je ten dokonalý, který neučinil hřích. A tak je zbytečné si na druhou stranu myslet, že když se budu hodně moc snažit, že když budu všechno poctivě dodržovat, že si tím nakloním Boha. To není třeba! V Pánu Ježíši, se Bůh k nám již sklonil, a je nám blízko. Není tedy třeba stavět schůdky s nápisem skutky a myslet si, že se tak doberu nebe. Samotné dodržování Zákona nás prostě nespasí. Proto potřebujeme Krista.

A naopak. **„ani neříkej: kdo sestoupí do propasti?“ – aby Krista vyvedl z říše mrtvých**. Jestliže jsi nepřijal do svého života Pána Ježíše, pak ti může být příliš vzdálený a vlastně pro tebe mrtvý. Ovšem ten, kdo je mrtvý, jsi ty, nikoliv věčný Bůh. Sestoupit do propasti, abych přivedl Krista, znamená jinými slovy si myslet, že když já zde budu co nejvíce trpět, tak o to víc budu mít pak věčný život. Ten, kdo si myslí, že si zaslouží nebe, protože zde se už natrpěl

dost, tak ten je na omylu. Naše vlastní utrpení nás nespasí. Spásu naopak máme v Kristově utrpení na kříži. **On jediný neučinil hřích, a tak přinesl obět' dokonalou jednou provždy. A proto není potřeba přinášet již žádné oběti.**

K čemu nás tedy apoštol Pavel chce ve svém listu přivést? Ke spravedlnosti ze zákona rozhodně ne! To by se mu totiž vůbec nepovedlo. On nás nechce přivést ani ke spravedlnosti lidské, kdy si my lidé o sobě bláhově myslíme, jak jsme spravedliví. Taková spravedlnost nás nespasí. Pavel nám ale zvěstuje spravedlnost Boží. A ta říká: **„Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci“; je to slovo víry, které zvěstujeme.** Blízko. Bůh je mě i tobě neskutečně blízko. Věříš tomu?

Vyznás-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Je to hodně anebo málo? Není třeba mnohých úkonů. Pro naši záchranu stačí pouhé dvě věci. Jestliže slyšíš tu zvěst, uvěř ve svém srdci a vyznej Ježíše jako Pána. A jestliže vám rodičům záleží na vašich dětech, **je i vaším úkolem být těmi, kteří zvěstují Krista, aby děti slyšeli, uvěřili a spolu s vámi vyznávali Ježíše jako svého Pána a Spasitele.** A proto apeluji na vás rodiče, ale i na kmotry, abyste se za své děti taky modlili a v modlitbách neustávali, dokud vaše děti neuvěří. V Pánu Ježíši naše naděje trvá, ať je vaším dítětem rok, nebo padesát.

A stále je taky důležité, aby všechny vaše děti na vás viděly, že milujete Boha. Že vaše vyznání víry vychází z vašeho srdce. O tom vlastně dále mluví Pavel. **Srdcem věříme ke spravedlnosti a ústy vyznáváme ke spasení.** Jsme ospravedlňováni zadarmo Kristovou prolitou krví. Nestačí tedy pouze ústy vyznávat, nestačí mít ústa plná Boha a Jeho Slova, je potřeba Krista osobně poznávat a s Ním i žít. Neboť jak je psáno, **každý, kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn.** Z našich životů by tedy mělo být patrné, že máme radostnou jistotu, že žijeme v Boží blízkosti. Že máme Ježíše ve svém srdci.

A tak čím, milí přátelé, naše srdce přetéká? To se pozná z naší řeči. Jaká jsou naše slova? **Dobrá člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé.** Někdy si to neuvědomujeme, ale naše ústa prozrazují, jací doopravdy jsme. Jaký je náš charakter. Je-li v nás skutečně Kristus, anebo něco zlého. Je-li naše zvěst dobrá, anebo špatná. **Čím srdce přetéká, to ústa mluví.** Je třeba si uvědomit, že **v moci jazyka je život i smrt, kdo ho rád používá, nají se pak jeho plodů.** Tak to říká známé biblické přísloví. Naše slova mohou dávat život, ale také přinášet smrt. Naše slovo může druhé povzbudit, anebo také velmi ublížit. Proto je velmi moudré vážit svá slova, která druhým říkáme. Zvláště pak svým dětem. **Lépe je proto dobrořečit a ne zlořečit.** Svolávat na druhé dobro, a ne zlo. Žehnat a ne nadávat a proklínat. A jestliže naše slova prozrazují špatný stav našeho srdce, pak je to vždycky signál, že jsme sami od Boha velmi daleko. Pak bychom měli činit pokání a požádat Boha stejně jako král David, **stvoř mi, Boží srdce čisté a ducha přímého obnov v nitru mém.**

A tak máme-li svým dětem a druhým přinášet zvěst o Boží lásce, pak tou Boží láskou potřebujeme být sami prodchnuti. Bůh je přeci ten, který miluje všechny bez podmínek. A On má moc nás k této lásce uschopnit, pokud Mu to dovolíme. A pokud chceme své děti přivádět k víře, pak sami musíme věřit. **Víra je přece ze zvěstování.** Pokud bychom jim neřekli o Pánu Ježíši, jak by uvěřily? Pamatujme ale na to, aby naše zvěst byla hodnověrná. Aby naše chování doma bylo v souladu s tím, co hlásáme. Aby i děti po takovém Bohu toužily a ne aby si řekly, že víra rodičů je pokrytecká a tak takovou víru nechceme. A tak jak už bylo řečeno na úvod, je třeba usilovat o to být dobrými vzory. A tak je tu pro nás biblická výzva: **Buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě.** K tomu nechť nám dopomáhá Bůh Otec, Syn i Svatý Duch. Amen.

Modlitba

píseň 710

Večeře Páně

Slovo poslání: 2. Timoteovi 1, 13-14

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 755